

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 19-2304

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין מיכאל זילברשמיד

הערור:

פלוגי

ע"י ב"כ עו"ד טל שטיינר

נ ג ד

המשיב:

משרד הפנים- רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית

פסק דין

1. ערר כנגד החלטות המשיב מיום 12.3.19 ומיום 3.4.19 הדוחות את בקשת העורר למקלט מדיני בישראל לאחר שנמצא כי העורר לא עומד בקריטריונים הקבועים באמנת הפליטים משנת 1951 והפרוטוקול משנת 1967.
2. העורר, נתין ניגריה, יליד 1952. ביום 3.1.19 הגיש העורר בקשה בשגרירות ישראל באבוג'יה לקבלת אשרת כניסה לישראל. ביום 23.2.19 הגיע העורר לישראל כחלק מקבוצת תיור כשבדייו אשרת תייר מסוג ב/2. העורר עוכב ביחד עם חברי הקבוצה ונערך לו תשאול. בתום התשאול החליט המשיב לסרב את כניסת העורר לישראל בשל חשש להשתקעות ועבודה שלא כחוק וכן קבלת אשרה במרמה.
3. ביום 25.2.19 פנה העורר למשיב והגיש בקשה למקלט מדיני בישראל. ביום 27.2.19 נערך לעורר ראיון במסגרתו טען כי הינו רווק, ללא ילדים, וכי טרם הגעונו עבד בחברת בנייה. העורר הוסיף כי אינו יכול לשוב למדינתו בגלל שנחשף בפעילות מינית עם שותפו ההומוסקסואל, אשר בעטיה הותקפו על ידי החמין. לגרסת העורר, המשטרה הגיעה למקום וניסתה לגונן על העורר וחברו (גיון) אך לא ידעה באותה עת על סיבת הקטטה. העורר הצליח לחימלט אך שותפו לא. לאחר האירוע הסתתר העורר בצמחייה ובערבים לן אצל חבר (Nduka) תוך שחבריו הציעו לו להוציא אשרה לישראל. העורר אינו זוכר את מועד התקרית, ולגרסתו, זו התרחשה בין החודשים אוקטובר ונובמבר 2018. העורר מסר כי אינו יודע דבר על NCPC וחויזה שלו לישראל טופלה על ידי חבר אשר הסתייע בסוכן. העורר מסר כי לא עזב באופן מיידי את ארצו מאחר ולא התזיק באשרה. כמו כן, לא עזב למדינה שכנה כי פחד שיזהו אותו. העורר הוסיף וטען כי לא פנה למשטרה מאחר וקיים חוק בארצו נגד הומוסקסואלים ומשכך גם לא העתיק את מקום מגוריו בתוך ניגריה. העורר מסר עוד כי לא הגיש בקשה למקלט באתיופיה מאחר ושמע כי ישראל היא מדינה טובה ובהיותו משבט IBO אשר מקורו בישראל.
4. ביום 4.3.19 נערך לעורר ראיון נוסף שם חזר וחדגיש כי אינו זוכר את התאריך המדויק של אירוע התקיפה בגינה הציבורית מאחר והיה במתח. העורר מסר כי נמלט לאחר הגעת המשטרה וכי לא תושאל. עוד מסר העורר כי

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

אינו יודע כיצד מכנה עצמו שותפו (גיון) ברשתות המדיה החברתיות. העורר מסר עוד כי אינו עובד ואינו מכיר את ארגון NCPC וכי אינו איש כמורה. כמו כן מסר העורר כי אינו מכיר את כנסיית Church of All Nation. באשר לתמונה מפייסבוק בה נראה זוג נשוי עם שמו של העורר כחתן, מסר העורר כי ייצג את אחיו באותו יום בחתונה בהתאם למסורת הנהוגה בארצו וכי האישה בתמונה היא למעשה גיסתו. לגרסת העורר ביקר ב Onitsha ב 11.1.19 לצורך האירוע ושהה במקום עד ליום 13.1.19.

5. ביום 7.3.19 אושרה חוות הדעת בעניינו של העורר הדוחה את בקשתו למקלט. ביום 12.3.19 קיבל מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה את המלצת יו"ר הוועדה המייעצת ודחה את בקשת העורר למקלט מדיני. כנגד החלטה זו הגיש העורר בקשה לעיון חוזר אשר נדחתה על ידי המשיב ביום 3.4.19. מאן הערר שבפניו.
6. ביום 14.5.19 נערך דיון במעמד הצדדים בסופו נקבע כי העורר או מי מטעמו יעשה להוצאת מסמכים מקוריים, ככל שכאלה נמצאים ברשותו, בפני הנציגות הקונסולרית של ישראל בלאגוס ניגריה. ביום 4.7.19 הגיש העורר הודעה מעדכנת על המצאת המסמכים. ביום 22.7.19 ניתנה החלטת המשיב כי אין במסמכיו המקוריים של העורר כדי לשנות את החלטת הרשות המסרבת את בקשתו של העורר למשלט מדיני.
7. העורר סבור כי נפלה שגגה בהחלטת המשיב הדוחה את בקשתו למקלט מדיני כמו גם את בקשתו לעיון מחדש באופן המחייב התערבות שיפוטית. בתמצית טוען העורר כי הוא הומוסקסואל אשר חווה תקיפה קשה ביותר בארצו עם בן זוגו על בסיס זהותו המינית. באשר כך מוסיף העורר וטוען, כי הותקף פיזית על ידי המון תוך ספיגת איומי רצח על חייו לאחר שקיים מגע אינטימי עם חברו בגינה ציבורית. טענת העורר בעיקרה מבוססת על מידע מחקרי מקיף אודות ניגריה אשר אינו במתלוקת באשר לחוקים המפלים הומוסקסואלים. לטענת העורר, הומוסקסואלים נרדפים הן על ידי החברה והן על ידי הרשויות במדינה ואינם יכולים לבקש הגנה באופן המעמיד את חייהם, חירותם וזכויות היסוד שלהם בסכנה ממשית ומכאן יש להיעתר לבקשתו להגנה.
8. המשיב עותר לדחיית הערר בראש ובראשונה בשל חוסר אמינותו של העורר כפי שבאה לידי ביטוי בראיונות. באשר כך טוען המשיב לאי התאמות מחותיות בגרסת העורר. כך למשל בבקשת המקלט ובראיון טען העורר כי הוא רווק ומקור פרנסתו כמנהל כספים בחברת בנייה. מאידך, בבקשתו לאשרת כניסה לישראל טען העורר כי הוא איש כמורה וכי הוא נשוי ואב לשני ילדים המועסק על ידי הכנסייה ככומר וכי הגיע לישראל כחלק ממשלחת של NCPC אשר הינו ארגון הכפוף במהותו לממסד הנשיאותי בניגריה בו הוא משמש כחבר הוועדה מטעם הממשלה. המשיב מפנה לכך כי העורר צולם בטקס חתונה חרף טענתו כי הוא הומוסקסואל ואינו מקיים קשרים עם נשים. העורר עומת עם תמונות מהרשת החברתית אך לטענתו ייצג את אחיו. לטענת המשיב הסברו זה של העורר אינו יכול להתקבל לאור כך כי האיחולים מיועדים לו בלבד. כמו כן טוען המשיב כי לא הוכח שבמדינת מוצאו של העורר קיים מנהג של ייצוג חתן וכלה על ידי אחים ומה ההסבר כי החתן נעדר ביום חתונתו. המשיב מפנה לכך כי העורר לא זכר את מועד האירוע אשר בגינו נמלט מארצו באופן המעלה תמיחה. עוד תוהה המשיב כיצד העורר ושותפו קיימו יחסי מין בגינה ציבורית במדינה בה ידוע כי נשקפת סכנה למי שנחשד ביחסים הומוסקסואלים. באשר כך מוסיף המשיב וטוען, כי הטענה לפיה המשטרה לא ידעה על נסיבות הקטטה אינה יכולה להתקבל בהיותה בלתי סבירה ובלתי הגיונית. המשיב מפנה גם לסתירות בגרסת העורר באשר למקום הימצאו לאחר חשיפתו ולכך כי לא ידע למסור פרטים בסיסיים אודות שותפו כמו גם לחוסר התמצאותו בהווה הלהטייבית במדינתו. המשיב מוסיף וטוען כי בנוסף לחוסר אמינותו של העורר הרי שגם כשל מלהוכיח פחד מבוסס היטב מפני רדיפה בניגריה. באשר כך נטען כי העורר לא הוכיח איום קונקרטי או כי נטייתו המינית ידועה לציבור או לרשויות בארצו. עוד נטען כי העורר יצא ממדינתו מבלי שנתקל בקושי, באופן חוקי, ובאמצעות דרכון הנושא את פרטיו האישיים. ביה"ד מופנה לכך כי העורר השתחה עם יציאתו למשך מספר חודשים והמתין

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

לאשרתו במקום בו, לדבריו, נשקפת סכנה לחייו. יתרה מכך, העורר יצא מהעיר לאגיס על מנת להשתתף בטקס הנישואין ביום 12.1.19. ברם, העורר בחר שלא להעתיק את מקום מגוריו למדינה סמוכה וניסה להיכנס לישראל באמתלה שקרית ואף לא ביקש הגנה בהזדמנות הראשונה כאשר לאחר שכניסתו סורבה התנהג בפרעות וטען כי אינו יכול לשוב למדינתו. נוכח האמור סבור המשיב כי העורר אינו עומד בקריטריונים של אמנת הפליטים באופן המצדיק את דחיית בקשתו למקלט מדיני.

9. לאחר שעיינתי בהחלטות המשיב, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להדחות באשר העורר לא הוכיח את טענותיו בדבר נטיותיו המיניות באופן השולל סכנה ממשית לחייו או לחירותו כנדרש באמנה ככל ויחזור לארצו.

10. כידוע, מדינת ישראל הצטרפה לאמנה ומכבדת את ההתחייבות הבינלאומית שנטלה על עצמה, אף כי האמנה עצמה אינה מעוגנת בחקיקה הפנימית של ישראל. תנאי להכרה באדם כפליט, הזכאי למעמד ככזה לפי אמנת הפליטים, הוא היותו נרדף על רקע גזעני, דתני, לאומיותו, השתייכותו לקבוצה חברתית מסוימת או היותו בעל השקפה מדינית מסוימת. בנוסף, עליו להראות, כי מדינת אזרחותו אינה יכולה לספק לו הגנה או כי אינו מוכן לקבל הגנה מידיה, משום שהיא הרודפת אותו. אין די בחששו הסובייקטיבי של מבקש המקלט, ויש להסתמך על נתונים אובייקטיביים (עתי"מ (י-ם) Wang Li 35382-08-10 נ' משרד הפנים, 16.2.12; עתי"מ (י-ם) 31600-03-11, 19.11.11). לכך יש להוסיף, כי גם מי שאינו זכאי למעמד של פליט, לא יורחק למדינת מוצאו אם צפויה סכנה לחייו או לחירותו שם, מכוח עקרון אי ההחזרה (non refoulment), המעוגן בסעיף 33 לאמנה (בג"צ 4702/94 סאלח אל טאיי נ' שר הפנים, פ"ד מט(3), 843).

11. מושכלות יסוד הם כי למשיב נתונות הסמכויות וקיימים הכלים המקצועיים, הידע והמומחיות על מנת לקיים בדיקה עניינית ומקיפה בשאלת ההכרה בעורר כפליט, אם לאו. שבתני וקראתי את פרוטוקול הראיונות אשר נערכו לעורר ולא התרשמתי כי המשיב התרשל במלאכתו או כי חרג מסמכות. המשיב בחן את גרסת העורר בקפידה באמצעות כליו המקצועיים. כמו כן, שבתני וקראתי את חוות הדעת בענייניו של העורר ולא מצאתי כי נפל בהן רבב באשר העורר לא הוכיח כדבעי קיומו של פחד מבוסס היטב מפגיעה בחייו או בחירותו באם ישוב למדינת מוצאו.

12. סוגיית הערכת מהימנותו של מבקש המקלט הנה בבחינת סוגיה משמעותית בהליכים לפי האמנה, ולעיתים די במסקנה לפיה מבקש המקלט אינו מהימן כדי להשמיט את היסוד תחת בקשת המקלט כולה. עקרון זה בא לידי ביטוי גם בסעיף 6 לנוהל מבקשי המקלט שעניינו דחיית בקשה לפי סדר דין מקוצר. הסעיף לפיו נבחנה בקשתו של העורר קובע כי "הוגשה בקשה למקלט מדיני המבוססת לכאורה על אחד מיסודות הקבועים באמנת הפליטים, אולם נמצא על יסוד הראיון המקיף כי המבקש אינו אמין, טענותיו חסרות בסיס או כי הפחד שהציג מבקש המקלט אינו מבוסס היטב, ומשכך הבקשה אינה מגלה בסיס עובדתי או משפטי מינימאלי לקבלת מקלט מדיני, תועבר הבקשה לרבות המסמכים והטיעונים שמבקש המקלט העביר, טפסי הראיון הבסיסי, הראיון המקיף וחוות דעת מטעם אגף המסתננים ומבקשי המקלט ליו"ר הוועדה לבחינת הבקשה בסדר דין מקוצר ככלל, בתוך שבועיים ימים מיום הראיון המקיף."

13. בהקשר זה, קבע בית המשפט העליון בעע"מ 8870/11 גונזלס נ' משרד הפנים, נבו, כי הערכת התשתית העובדתית שביסוד בקשת המקלט, ובכלל זה הערכת מהימנותו של מבקש המקלט, מתבצעת על ידי הרשויות שהוסמכו והוכשרו למטרה זו, ומושפעת בין היתר מן ההתרשמות הבלתי אמצעית של מבקשי המקלט, על כן לא ננקל יתערב בה בית הדין.

14. יחד עם זאת, נקבע, כי החלטות הרשות הכפופה לביקורת שיפוטית תיבחן על פי מבחן גמיש של סבירות, כאשר יש ליישם מבחן זה בשים לב להיבטים הראייתיים המיוחדים המאפיינים בקשות למקלט מדיני המבוססות

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

לעיתים על גרסת המבקש ללא ראיות נוספות שיתמכו בה, וכן לקשיים נוספים הנובעים מפערי שפה, העדר אמצעי תקשורת מתאימים וכיו"ב.

15. בנוסף, נקבע כי יישום הקריטריונים המקובלים להערכת מהימנות עשויים לעורר קושי ניכר, ועל כן, נקבעו מספר עקרונות מנחים, כשנקודת המוצא היא, כי על מבקש המקלט לומר אמת ולספק את כל הראיות שידו משגת, ומן העבר השני על הרשויות הבוחנות להתחשב בקשיים ועל כן, ניתן יהיה להסתפק בתשתית ראייתית חסרה, מקום בו גרסת מבקש המקלט נחזית כאמינה, ובלבד שניתן טעם סביר להיעדרה של ראיה כזו או אחרת.
16. כמו כן, נקבע כי יש להישמר מיישום דווקני של הקריטריונים המשמשים להערכת מהימנות (קריטריונים העוסקים במידת העקביות, הפירוט, הבהירות והסבירות) וכי לא כל סתירה או אי בהירות בגרסה מצדיקה דחייה של הבקשה, אלא יש להעניק למבקש המקלט הזדמנות ליתן הסבר קונקרטי ומניח את הדעת לקיומן.
17. בהתחשב בעקרונות המנחים כפי שהובאו להלן, ובנסיבות המקרה שבפני, לא ניתן לחלוק על קביעת המשיב בדבר קשיי מהימנות שעלו בראיונות שנערכו לעורך. החלטת המשיב לסרב את הבקשה מבוססת על כמה טעמים, כאשר בכל טעם בנפרד ישכדי להצדיק את דחיית הבקשה והעדר. לחן הנימוקים לקביעת זו:
18. בראיון מיום 27.2.19 טען העורך "אני לא יכול לחזור לארצי, אני באתי לישראל בגלל שיש לי עניין, אני הפרטנר הגיי נתפסנו בפעילות מינית בניגריה, והם הכו אותנו כמעט למוות, לפני שהמשטרה הגיעה להתערב, אבל המשטרה לא ידעה מדוע רצו להרוג, הם רק הגיעו ולא ידעו מה הסיבה שהתקפנו, האנשים התעקשו להרוג אותנו אבל המשטרה לא אפשרה להם, הם היו מכים אותנו, המשטרה אמרה לא, בזמן הזה בתהליך אני הייתי יכול לברוח, אבל השותף שלי לא התמזל מזלו, אני ברחתי והסתתרת, אני יודע שהתוצאות אם יתפסו אותי המשמעות היא מוות. אני הלכתי להסתתר, אני התקשרתי לחברים שלי והם התעקשו שאני אוציא וזה לישראל, כך שאני הייתי מסתתר. הויזה שלי אורגנה ואני הסתתרת בצמחייה – לא צמחייה ענקית, זה היה בתוך לאגוס ובערבים הייתי הולך לחברים, או שחברים היו מביאים לי אוכל.... אני לא יודע תאריך מדויק, אבל אני יודע מה התקופה, זה היה בין אוקטובר לנובמבר 2018. (הדגשה לא במקור מ.א.). מסכים אני לחלוטין עם קביעת המשיב כי מצופה ממבקש מקלט לזכור ביתר פירוט פרטים מדויקים אודות האירוע אשר בגינו נס על נפשו ממדינתו, במיוחד כאשר הראיון נערך זמן קצר לאחר המועד המוצהר בו התרחשה התקיפה הנטענת של העורך וחברו, לכאורה. אין בכדי לקבל את גרסת העורך לפיה לא היה במצב של "state of mind" כדי לזכור מועד מדויק, באופן המשליך על אמינותו ומהימנותו של העורך.
19. בנוסף, כאשר נשאל העורך אודות החבר עמו קיים קשר רומנטי לא ידי העורך למסור פרטים מדויקים אודותיו: "מי זה השותף שלך שעמו נתפסת? אני פגשתי אותו בלגוס הפכנו להיות חברים, השם שלו ג'ון. מה שם המשפחה שלו? אני לא יודע מה שם המשפחה שלו, אבל אנו חברים. החברים וואיט אותנו כחברים אבל הוא השותף הגיי שלי. ממתי אתה וג'ון פרטנרים? כמעט שנה (הדגשה לא במקור מ.א.). שבת וקראתי את פרוטוקול הראיונות ולא מצאתי כל הסבר לאי יכולתו של העורך למסור פרטים בסיסיים ומתבקשים אודות החבר עמו קיים לכאורה קשר אינטימי במשך תקופה כה ארוכה באופן המעלה ספק באשר לאמינות גרסתו. בהקשר זה טען העורך כי אין באפשרותו למסור פרטים או ראיות כלשהן (תמונה) אודות החבר ג'ון, שכן אינו יודע כיצד מציג עצמו אותו חבר ברשתות החברתיות. נדמה כי גרסה זו של העורך תמוחה בלשון המעטה לאור החכרות הנטענת בין השניים. יודגש גם, כי חרף היכרות ארוכה עם ג'ון לא ידע העורך למסור מה עלה בגורלו של החבר, מאחר ולטענתו, לא הצליח ליצור עמו קשר. מסכים אני עם המשיב כי לאור העובדה כי לעורך חברים ומשפחה (אחיות) בארצו היודעים על נטייתו המינית, היה מצופה מהעורך לעשות ביתר שאת ליצירת קשר עם ג'ון, אם באופן ישיר, ואם באופן עקיף, על מנת להוכיח את טענתו להיכרות עמו.

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

20. לכך יש להוסיף את חוסר בקיאותו המוחלטת של העורר בהווייה הלחטביית בארצו. העורר לא הכיר מקומות מפגש או בילוי את הקהילה, ולא ידע למסור שמות של אתרי אינטרנט של הקהילה או שמות של עיתונים וארגונים של הומוסקסואלים בארצו. העורר אף לא הכיר את דגל הגאווה. נדמה כי יש באמור כדי להוות ראיות חיזוק למסקנת המשיב כי אין לקבל את גרסת העורר באשר לנטייתו המינית.
21. נשאלת גם השאלה בהקשר זה מדוע העורר אשר ידע על נטייתו המינית כבר בגיל 20 (העורר יליד 1982) בחר להמשיך ולשהות בארצו תקופה כה ארוכה. כאשר נשאל העורר בעניין זה השיב "יש לי עבודה טובה, שנית אני חשבת שאוכל לשמור זאת בסוד ושלא יתפסו אותי. לפני כן גם לא היה חוק "Anti Gay Law", בגלל שאנשים היו נגד זה אבל הממשלה לא הייתה נגד." (חדגשה לא במקור מ.ג.). תשובה זו אינה מתיישבת גם עם התנהלותו של העורר אשר בחר, לדבריו, לקיים יחסי מין בנינה ציבורית חרף הסכנה בגללו וחרף ניסיונותיו לאורך השנים לשמור על זהותו המינית בסוד, וזאת לאור הסכנה הרובצת לחייו, כך לגרסתו, באם יתגלה הדבר.
22. בהקשר זה לא נהיר גם מדוע לאחר האירוע הנטען לא עזב העורר על אתר את ארצו למדינה סמוכה ובחר להמתין עוד מספר חודשים עד עזיבתו (למעט פרק זמן מדוד בו עזב לגרסתו את המקום לתחנת אחיו עד חזרתו ללאגוס) בראיון טען העורר כי " זה מסוכן מדי לעבור למדינה שכנה אני צריך להשתמש בקווי נסיעה שונים וזה מאוד מסוכן, כי בנסיעה באוטובוס אתה מוגש אנשים ויכול להיות שמישהו עלול לזהות אותך, אם ידעו שאתה גיי יהרגו אותך." חרף הסכנה הרובצת בניגריה, לטענת העורר, לא ברור כאמור מדוע לא עשה כדי להתרחק ממקום הסכנה המידי בו אירעה התקרית ובחר להמשיך לשהות במדינתו (הסתתר בצמחייה). טענתו של העורר כי גם במדינות סמוכות רובצת סכנה לבעלי נטייה הומוסקסואלית לא הוכחה כלל, ואינה מתיישבת עם השכל הישר.
23. יודגש כבר עתה כי העורר עזב את ארצו באמצעות דרכון וללא כל בעיה מיוחדת ובדרכו לישראל עבר באתיופיה. ברם, העורר לא פנה לרשויות באתיופיה בבקשת מקלט בעת שהייתו שם וכשנשאל לפשר העניין השיב " אני יודע שישראל אומה טובה, עוד סיבה אני משבט IBO ואני קראתי בספרים של IBO שהמקור שלנו הוא מישראל." התנהלות זו של העורר אינה יכולה להתקבל ויש לראות בעורר כמי שמבקש לעשות "בחירת מקלט" (asylum shopping) באופן המצדיק את דחיית בקשתו.
24. לכך יש להוסיף את השוני בגרסאות העורר בין המידע אותו מסר בבקשתו למקלט מדיני (רוק אשר שימש כמנהל כספים בחברת בנייה) לבין המידע אשר נמסר בבקשתו לקבלת אשרה לישראל מטעם ארגון NCPC, שם נטען כי העורר הוא אחד ממנהלי העלייה לרגל לישראל המשמש כאיש כמורה, נשוי ואב לשני ילדים המועסק על ידי גוף בשם Church of all nation, וכי מטרת כניסתו ליטול חלק במשלחת צליינית.
25. יוטעם, כי במהלך הריאיון נדרש העורר לתמונות שצולמו לכאורה בחתונתו בה נראה עם בת זוגו. העורר טען כי אינו נשוי, וכי כנהוג במדינתו הוא יכול לייצג אדם אחר (במקרה זה אחיו) אם אינו נוכח " אני עמדתי עבור אחי הגדול, אם אחיך רוצה להינשא, ואם אינו בסביבה, אתה יכול לייצג אותו זה על פי המסורת בניגריה, זה מאוד ידוע." בדיון בפני ביקש העורר להביא תעודות מקוריות באשר לסטטוס הנישואין של אחיו. בהחלטתי מיום 16.6.16 אפשרתי הצגת מסמכים מקוריים באמצעות השגרירות בניגריה וזאת לאור כך כי עסקינן בבקשת פליטות אשר על רגישותה אין צורך לעמוד. המשיב בתן את המסמכים (תצהיר אחות מיום 2.7.19, עותק תעודת נישואין של אחיו של העורר, ותצהיר נוסף של אחות העורר מיום 15.5.19) וביום 22.7.19 הגיע למסקנה כי אין בהם כדי להביא לשינוי החלטתו. לא מצאתי כי נפל פגם במסקנת המשיב לאור המסמכים שכן אין בהם לדידי כדי להביא למסקנה שונה בעניינו של העורר.

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

26. על יסוד כל האמור לעיל, ולאור הסתירות בגרסת העורר במעמדות בסימן שאלה את טענתו בדבר נטייתו חמינית, לא מצאתי פגם בהחלטת המשיב והיא אינה חורגת ממתחם הסבירות, ובשלא הורם הנטל להוכחת קיומו של סיכון ממשי לחייו או לשלילת חירותו של העורר באופן המצדיק החלת עקרון 'אי החזרה' (לעניין הגנה משלימה זו ולנטל המוטל על המבקשת לחסות תחתיה ר' בג"צ 4702/94 אל-טאיי נ' שר הפנים, 1995 (פורסם בנבו), עע"מ 7079/12 מדינת ישראל נ' גרמאיי, 10.12.12 (פורסם בנבו)), אין מניעה להורות על חזרת העורר לארצו ועל כן הערר נדחה.

27. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשע"ט, 31/07/2019 בהעדר הצדדים.

מיכאל זילברשמיד, דיין
 בית הדין לעררים